

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 lutego 2022 r. w Warszawie

sprawy W. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 30 września 2019 r. znak (...)

1. oddala odwołanie,

2. przyznaje adwokat K. P. ze Skarbu Państwa Kasy Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie kwotę 90,00 zł (dziewięćdziesiąt złotych) powiększoną o podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej W. W. z urzędu.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

W. W. w dniu 2 grudnia 2019r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 30 października 2019r., znak: (...), odmawiającej przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. Zarzucił organowi rentowemu nieprawidłowe ustalenia w zakresie stażu pracy, który nie wynosi 17 lat i 7 miesięcy, jak ustalił ZUS. Ubezpieczony wskazał, że rozpoczął pracę zawodową bezpośrednio po maturze – we wrześniu 1975r. i od tego czasu pracował w ramach stosunku pracy w firmach (...), (...) i (...), a od 1978r. do 2009r. prowadził działalność gospodarczą. W. W. wskazał ponadto, że w marcu 2020r. ukończy 65 lat i nabędzie prawo do emerytury (odwołanie z 2 grudnia 2019r., k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, sporządzonej w dniu 16 grudnia 2019r., wniósł o odrzucenie odwołania na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. z uwagi na niezłożenie przez ubezpieczonego sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, które stanowiło podstawę wydania zaskarżonej decyzji. Natomiast na wypadek nieuwzględnienia powyższego wniosku organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Stanowisko to uzasadnił, przywołując wynikające z art. 57 i 58 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych warunki uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Dalej wskazał, że W. W. nie spełnia warunku dotyczącego powstania niezdolności do pracy w czasie zatrudnienia (ubezpieczenia) albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia (ubezpieczenia). Zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika

ZUS z 12 sierpnia 2019r. ubezpieczony został uznany za trwale i całkowicie niezdolnego do pracy, ze wskazaniem daty powstania niezdolności – 28 listopada 2009r. Natomiast ostatnim dniem podlegania ubezpieczeniom społecznym był 30 kwietnia 2008r., a zatem niezdolność do pracy powstała po upływie 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. Ponadto do okresu podlegania przez W. W. ubezpieczeniom społecznym ZUS nie uwzględnił okresu od września 1975r. do marca 1987r., ponieważ w toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego ustalono, że opłacał on składki dopiero od kwietnia 1987r. Ogółem okres podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, zsumowany z okresem zatrudnienia w (...) sp. z o.o. do kwietnia 2008r. stanowi łącznie 17 lat, 7 miesięcy i 16 dni (odpowiedź na odwołanie z 16 grudnia 2019r., k. 6-7 a.s.).

W pismach procesowych złożonych w dniach 26 lutego 2020r., 24 kwietnia 2020r. i 15 lipca 2020r. W. W. podnosił, że latach 1975-1978 był zatrudniony w firmach (...) i (...), a następnie do 1987r. pracował w wagonie sypialnianym w spółce (...), zaś po wypadku, w czasie pobytu w szpitalu, był zgłoszony do ubezpieczenia przez córkę S. Z.. Na potwierdzenie tego złożył do akt str. 3-4 druku ERP-7 dotyczącego zatrudnienia w (...) S.A. w latach 1978-1985 oraz druk ZUS P ZCNA z 3 grudnia 2009r., w którym S. Z. dokonała własnego zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, jednocześnie zgłaszając odwołującego jako członka rodziny uprawnionego do świadczeń z ubezpieczenia zdrowotnego (pisma odwołującego złożone w dniach: 26 lutego 2020r., k. 18 a.s., 24 kwietnia 2020r., k. 29 a.s., 15 lipca 2020r., k. 49 a.s.).

Ustosunkowując się do stanowiska ubezpieczonego, zaprezentowanego we wskazanych pismach, organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie przedstawił dokumentów potwierdzających zatrudnienie u pracodawców (...) i „(...)”, zaś dokument dotyczący zatrudnienia w spółce (...) został już przez organ rentowy uwzględniany przy ponownym ustalaniu uprawnień do emerytury. Natomiast zgłoszenie danych o członkach rodziny dla celów ubezpieczenia zdrowotnego nie stanowi środka dowodowego w sprawie (pismo ZUS z 19 czerwca 2020r., k. 41 a.s.).

W piśmie procesowym z 30 grudnia 2020r. pełnomocnik z urzędu ustanowiony dla W. W. sprecyzował odwołanie, zarzucając organowi rentowemu błąd w ustaleniach faktycznych, które doprowadziły do stwierdzenia, że W. W. nie przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ nie spełnia wymogów dotyczących przyznania świadczenia. Pełnomocnik ubezpieczonego wniósł więc o uchylenie zaskarżonej decyzji i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy poprzez przyznanie W. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (pismo procesowe z 30 grudnia 2020r., k. 76-78 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący W. W., ur. (...), w dniu 28 listopada 2009r. doznał ciężkiego urazu czaszkowo-mózgowego wskutek wypadku na quadzie (dokumentacja medyczna, k. 1-13 akt lekarskich ZUS).

W. W. w dniu 3 czerwca 2019r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do wniosku dołączył informację o okresach składkowych i nieskładkowych, w której wskazał, że od września 1975r. do 1998r. prowadził działalność gospodarczą, a od 2 stycznia 2007r. do nadal jest zatrudniony w (...) sp. z o.o. (wniosek z 3 czerwca 2019r. i informacja o okresach składkowych i nieskładkowych, k. 1-12 akt rentowych).

Orzeczeniem z 10 lipca 2019r. lekarz orzecznik ZUS uznał W. W. za trwale całkowicie niezdolnego do pracy, oznaczając 28 listopada 2009r. jako dzień powstania całkowitej niezdolności do pracy. Po złożeniu przez ubezpieczonego dodatkowej dokumentacji medycznej, w dniu 12 sierpnia 2019r. lekarz orzecznik wydał opinię lekarską, w której stwierdził, że przed powstaniem całkowitej niezdolności do pracy w dniu 28 listopada 2009r. nie istniała częściowa niezdolność do pracy (orzeczenia lekarza orzecznika ZUS: z 10 lipca 2019r., k. 19, z 12 sierpnia 2019r., k. 20 - akta lekarskie ZUS).

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, w dniu 30 października 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję znak: (...), w której odmówił W. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 57 w zw. z art. 58 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy przy czym dla osoby, która stała się niezdolna do pracy w wieku powyżej 30 lat okres ten wynosi 5 lat, które powinno przypadać w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy lub przed dniem złożenia wniosku;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Warunku określonego w punkcie 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy co najmniej 30 lat dla mężczyzny i jest całkowicie niezdolny do pracy. Warunku określonego w punkcie 3 nie stosuje się zaś do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy co najmniej 25 lat dla mężczyzny i jest całkowicie niezdolny do pracy.

ZUS nie przyznał W. W. prawa do renty, ponieważ całkowita niezdolność do pracy powstała w dniu 28 listopada 2009r., tj. po upływie 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia, a jednocześnie ubezpieczony nie spełniał warunku koniecznego do uchylenia warunku określonego w punkcie 3, tj. nie wykazał 25-letniego stażu pracy (decyzja ZUS z 30 września 2019r., k. 105 akt rentowych).

Organ rentowy przyjął, że staż pracy W. W. wynosi 17 lat, 7 miesięcy i 16 dni. Uwzględnione zostały następujące okresy: od 1 kwietnia 1987r. do 31 grudnia 1994r., od 1 do 16 stycznia 1995r., od 1 lutego 1995r. do 31 grudnia 1998r., od 1 stycznia 1999r. do 30 marca 2003r., od 1 do 30 maja 2003r., od 1 do 30 lipca 2003r., od 1 do 30 października 2003r., od 1 do 30 grudnia 2003r., kiedy ubezpieczony prowadził działalność gospodarczą, a także okres od 2 stycznia 2007r. do 30 kwietnia 2008r., kiedy był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych jako zleceniobiorca (...) sp. z o.o. (karta przebiegu zatrudnienia, k. 103 akt rentowych; pismo ZUS z 15 stycznia 2020r., k. 15 a.s.).

W dniu 18 lutego 2020r. W. W. złożył wniosek o emeryturę. Decyzją z dnia 18 marca 2020r., znak: (...), zostało mu przyznane świadczenie w kwocie zaliczkowej. Następnie ubezpieczony w dniu 23 czerwca 2020r. wniósł o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno-rentowego, dołączając do wniosku wydane w dniu 27 kwietnia 2020r. zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu w (...) S.A. w okresie od 2 marca 1978r. do 1 marca 1985r. W związku z powyższym decyzją z 20 lipca 2020r., znak: (...), organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury w kwocie zaliczkowej, przyznając ją W. W. w wysokości 1.791,52 zł miesięcznie (decyzja z 18 marca 2020r., wniosek z 23 czerwca 2020r. o ponowne przeliczenie świadczenia, decyzja z 20 lipca 2020r. – nienumerowane karty akt emerytalnych).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie wskazanych dokumentów, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała. Również i Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby ich nie uwzględnić.

Podstawy ustaleń Sądu nie stanowiły zeznania świadków: M. S. (k. 112 a.s.) i A. G. (k. 163 a.s.). Dowód z zeznań świadka M. S. został przeprowadzony na okoliczność wykonywania na jego rzecz prac przez W. W.. Świadek wprawdzie przyznał, że zna ubezpieczonego oraz przedstawił okoliczności, w których się poznali z ubezpieczonym, jednak nie przypominał sobie ani tego, czy kiedykolwiek ubezpieczony wykonywał na jego rzecz prace i w jakim okresie, ani w jakim charakterze. Wskazał jedynie, że jeśli ubezpieczony wykonywał prace na jego rzecz, to w ramach jednej ze spółek, które prowadził. Z kolei świadek A. G., który składał zeznania na okoliczność okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym przez W. W., podał że nie ma obecnie dostępu do dokumentów spółki, w której był księgowym, jednak po sprawdzeniu informacji w programie Płatnik ustalił, że ubezpieczony został przez spółkę (...) zgłoszony do ubezpieczeń za jeden miesiąc – styczeń 2007r. z podstawą wymiaru składek w kwocie 298,76 zł.

Wskazane zeznania, w ocenie Sądu, nie pozwoliły na ustalenie nowych faktów istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, bowiem obydwaj zeznający świadkowie przedstawili okoliczności związane z już uwzględnionym przez ZUS okresem ubezpieczenia W. W. z tytułu wykonywania umowy zlecenia na rzecz spółki (...), przy czym trzeba podkreślić, że organ rentowy jako okres podlegania ubezpieczeniom społecznym z powyższego tytułu uwzględnił ubezpieczonemu okres nie jednego miesiąca, lecz roku i 4 miesiące, przypadający od 2 stycznia 2007r. do 30 kwietnia 2008r. W związku z tym zeznania świadków: M. S. i A. G., jako dotyczące okresu już uwzględnionego, nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych istotnych w sprawie.

Zeznania W. W. Sąd ocenił jako niewiarygodne. Ubezpieczony zeznawał w sposób chaotyczny i nie przypominał sobie dokładnych okresów zatrudnienia w firmach (...) i (...) ani zajmowanych u tych pracodawców stanowisk. Jakkolwiek Sąd miał na względzie, że niepamięć ubezpieczonego może być konsekwencją jego stanu zdrowia, w tym przede wszystkim poważnego urazu głowy, którego W. W. doznał w 2009r., to jednak jego zeznania odnośnie pracy u ww. pracodawców nie zostały potwierdzone jakimkolwiek innym dowodem, jak np. umowa o pracę, świadectwo pracy, wpis w legitymacji ubezpieczeniowej, czy w dowodzie osobistym itp.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności, odnosząc się do żądania odrzucenia odwołania W. W. na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., należy wskazać, iż wymieniony przepis nakłada na Sąd obowiązek wydania orzeczenia o odrzuceniu odwołania w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji albo stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jeżeli podstawą do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia (...). Decydujące dla zastosowania tej normy pozostaje określenie przedmiotu odwołania. Jeśli nie obejmuje ono wyłącznie zarzutów dotyczących opinii lekarskiej, to nie jest wykluczone dowodzenie okoliczności dotyczących stanu zdrowia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2016r., I UZ 42/16). W przedmiotowej sprawie odmowa przyznania prawa do świadczenia wynikała z tego, że do powstania niezdolności do pracy ubezpieczonego doszło po upływie 18 miesięcy od ustania ostatniego okresu ubezpieczenia, a zarazem ubezpieczony nie legitymował się 25-letnim stażem pracy. W. W., nie zgadzając się z wydaną decyzją, ani w treści odwołania od decyzji z 30 października 2019r., ani w toku postępowania nie kwestionował daty powstania niezdolności do pracy, jak też rodzaju stwierdzonej niezdolności. Odwołanie oparł na zarzutach dotyczących błędnie wliczonego przez ZUS stażu pracy, co oznacza, że do odrzucenia odwołania nie mogło dojść w oparciu o wskazany przepis. W związku z powyższym odwołanie należało rozpoznać merytorycznie.

Renta z tytułu niezdolności do pracy może być przyznana ubezpieczonemu, który spełnia łącznie przesłanki określone w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2022r., poz. 504, dalej jako ustawa emerytalna), a więc:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12 albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów,
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Pierwsza ze wskazanych wyżej przesłanek – niezdolność do pracy – w rozpatrywanej sprawie nie była sporna. Kolejna przesłanka konieczna dla przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, o której mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, wiąże się z koniecznością posiadania przez ubezpieczonego okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze określonym w art. 58 ustawy. Wymóg ten wynika z tego, że renta z tytułu niezdolności do

pracy nie jest świadczeniem o charakterze socjalnym na rzecz osób niezdolnych do pracy, pozostającym bez związku z tytułem ubezpieczenia rentowego, ale jedną z form zabezpieczenia społecznego powiązaną z wymaganym okresem płacenia składek (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2016r., I UK 424/15). Wskazany art. 58 ustawy emerytalnej określa w ust. 1, że warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Jeśli chodzi zaś o trzeci z warunków, określony w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, to wiąże się on z okresami, w czasie których powinna powstać niezdolność do pracy (bądź w ciągu 18 miesięcy od ich ustania), aby ubezpieczony mógł skorzystać z prawa do renty. W orzecznictwie wskazuje się, że skutkiem związania prawa do świadczeń z ubezpieczeniem jest utrata tego prawa po ustaniu ubezpieczenia. Osoba, której ubezpieczenie ustało, nie ma żadnych uprawnień wynikających z tego ubezpieczenia i aby uprawnienia takie uzyskać musi ubezpieczyć się ponownie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014 r., II UK 232/13). W tym przypadku ustawodawca przewidział jednak pewien wyjątek. Zgodnie z art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety, a 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W przedmiotowej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych, jako przyczynę wydania zaskarżonej decyzji odmawiającej ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazał brak spełnienia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, związanego z powstaniem niezdolności do pracy w okresie ubezpieczenia lub 18 miesięcy po jego ustaniu.

Dla oceny, czy ubezpieczony spełnia przesłankę określoną w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej kluczowe znaczenie ma data powstania niezdolności do pracy. W rozpatrywanej sprawie bezsporne jest, że W. W. stał się całkowicie niezdolny do pracy od dnia 28 listopada 2009r., co wiąże się z wystąpieniem poważnego urazu głowy na skutek wypadku. Jak już zostało wcześniej wskazane, wymienionej daty, stwierdzonej jednoznacznie przez lekarza orzecznika ZUS w orzeczeniu wydanym w toku postępowania zainicjowanego wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy, ubezpieczony nie kwestionował. To z kolei oznacza, że oceny spełnienia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej należy dokonywać z uwzględnieniem tego właśnie dnia, tj. 28 listopada 2009r. Z analizy historii konta ubezpieczonego w ZUS wynika, że ostatni okres jego ubezpieczenia przed powstaniem niezdolności do pracy, a zatem przed ww. datą, zakończył się z dniem 30 kwietnia 2008r. i po tej dacie W. W. nie podejmował zatrudnienia. Co prawda w toku postępowania twierdził przeciwnie, ale nie przedstawił jakichkolwiek dowodów pozwalających na uwzględnienie innego okresu ubezpieczenia, który przypadałby na okres po 30 kwietnia 2008r. Tymczasem zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem ciężar dowodu, w tym zwłaszcza w zakresie wykazania spełnienia warunków do uzyskania świadczenia, spoczywa na osobie ubiegającej się o jego przyznanie (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 28 marca 2001r., II UKN 297/00; z 8 stycznia 2008r., I UK 193/07; z 15 października 2010r., III UK 20/10). W. W. podnosił, że ostatni okresem pracy było zatrudnienie u M. S., jednak postępowanie dowodowe dało podstawy do ustalenia, że takie zatrudnienie – w formie umowy zlecenia zostało już uwzględnione przez organ rentowy i obejmowało okres od 2 stycznia 2007r. do 30 kwietnia 2008r.

Z uwagi na powyższe należało podzielić stanowisko organu rentowego w zakresie stwierdzenia, że niezdolność do pracy odwołującego nie powstała w okresach wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, to jest ani w okresach trwania któregokolwiek z tytułów ubezpieczenia wymienionych w tym przepisie, ani też w ciągu 18 miesięcy od dnia ustania jednego z tych okresów. W przypadku W. W. ostatnim okresem ubezpieczenia był wspomniany wyżej okres realizacji umowy zlecenia, jednak od daty zakończenia opłacania składek na ubezpieczenia społeczne odwołującego przez płatnika składek (...) sp. z o.o., tj. 30 kwietnia 2008r., do dnia powstania całkowitej niezdolności do pracy upłynęło 18 miesięcy i 28 dni, a zatem okres przekraczający wskazaną w ww. przepisie przerwę w ubezpieczeniu wynoszącą 18 miesięcy.

Jednocześnie należy podkreślić, że w przypadku ubezpieczonego nie zaistniała sytuacja określona w cytowanym wyżej art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej, wyłączająca konieczność spełnienia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy. Jak wynika z dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych W. W., ani w dacie wydania zaskarżonej decyzji, ani po uwzględnieniu przez ZUS złożonego przez ubezpieczonego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ze spółki (...) S.A., ubezpieczony nie legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze 25 lat. W dacie wydania decyzji z 30 października 2019r. organ rentowy prawidłowo wyliczył staż pracy ubezpieczonego wynoszący 17 lat, 7 miesięcy i 16 dni. Z kolei przedstawione przez ubezpieczonego wraz z wnioskiem o ponowne obliczenie emerytury zaświadczenie ze spółki (...) obejmuje okres równo 7 lat. To oznacza, że suma udowodnionych przez W. W. okresów składkowych i nieskładkowych – po uwzględnieniu ww. dokumentu - wynosi łącznie 24 lata, 7 miesięcy i 16 dni.

Poza sporem pozostawało przy tym, że W. W. w dacie wydania zaskarżonej decyzji spełniał pozostałe przesłanki określone w art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej. Jak wspomniano, jest on trwale niezdolny do pracy w stopniu całkowitym, a ponadto w dziesięcioleciu przed datą powstania niezdolności do pracy posiadał wymagany okres składkowy i nieskładkowy. Częściowe spełnienie warunków koniecznych do uzyskania prawa do renty nie było jednak wystarczające do zmiany zaskarżonej decyzji. Jak zostało wcześniej wskazane, do uzyskania prawa do tego świadczenia konieczne jest spełnienie kumulatywnie przesłanek określonych w art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej. Niespełnienie choćby jednego z warunków określonych w tym przepisie skutkuje brakiem możliwości przyznania świadczenia.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. Organ rentowy prawidłowo i zgodnie z art. 57 i 58 ustawy emerytalnej stwierdził niespełnienie przesłanki określonej w art. 57 ust. 1 pkt 3 tej ustawy, a także brak możliwości zastosowania regulacji przewidzianej w art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej. Z tych też przyczyn odwołanie W. W. podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd przyznał ze Skarbu Państwa - Kasy Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie na rzecz adwokat K. P. kwotę 90 zł powiększoną o podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu. Zgodnie z § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019r., poz. 18) w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego oraz w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniom społecznym opłaty wynoszą 90 zł.